
Aan de orde is de **stemming over een motie**, ingediend bij de behandeling van het wetsvoorstel inzake **de strafrechtelijke opvang van verslaafden**, te weten:
- de motie-Van de Beeten c.s. over de toegang van de veroordeelde tot de rechter (26023, nr. 16c).

(Zie vergadering van 19 december 2000.)

De **voorzitter**: Ik geef gelegenheid tot het afleggen van stemverklaringen.

□

De heer **Rosenthal** (VVD): Voorzitter! De fractie van de VVD is de mening toegedaan, dat de rechtspositie van veroordeelden in het traject strafrechtelijke opvang verslaafden via het vigerende wetsvoorstel en via het wetsontwerp dat inmiddels is geaccordeerd voldoende gewaarborgd is. Om die reden zal de fractie van de VVD tegen de motie-Van de Beeten stemmen.

De **voorzitter**: Ik stel vast, dat de aanwezige leden van de fractie van de VVD tegen deze motie hebben gestemd en die van de overige fracties ervoor, zodat zij is aangenomen.

Aan de orde is de behandeling van:
- **het wetsvoorstel Wijziging van de Bestrijdingsmiddelenwet 1962 (landbouwkundig onmisbare gewasbeschermingsmiddelen) (27076)**.

De beraadslaging wordt geopend.

□

De heer **Van Gennip** (CDA): Mijnheer de voorzitter! Het wetsontwerp van de paradoxen, zo zou ik het voorstel tot wijziging van de Bestrijdingsmiddelenwet 1962 willen noemen. Te beginnen met het tempo van afwikkeling: in eerste instantie wordt het ontwerp met hoge snelheid, waarvoor complimenten, mede onder druk van de Tweede Kamer, aangeboden. Dan raakt het ondanks een dringend telefoontje van de staatssecretaris aan de voorzitter van de desbetreffende commissie als het ware zoek in het lange meireces. Vervolgens raken

tuinders en akkerbouwers als het ware automatisch in overtreding en wordt de Kamer van reces teruggeroepen voor spoedoverleg, als gold het de uitbraak van een oorlog. Dat spoedoverleg wordt vervolgens niet gehouden, maar mondt uit in gewoon wetgevingsoverleg, zij het tijdens het reces, waarbij over en weer verwijten vallen over achterstand en traagheid. De hoogst mogelijke spoed is geboden, willen de gebruikers van de desbetreffende gewasbeschermingsmiddelen niet opgespoord en vervolgd worden. Het wetsontwerp wordt ons dan in september aangeboden. Wij reageren half oktober en dan begint opnieuw het lange wachten. De reactie van de regering ontvangen wij op 29 november, op een moment waarop het feitelijk is uitgesloten dat de behandeling nog in het jaar 2000 kan worden afgerond.

Het trieste aan deze paradox is, dat intussen de politiek in meerderheid erkent dat voor de producenten de betrokken middelen onmisbaar zijn en dat zij in nog grotere meerderheid toegeeft dat in ieder geval ook de overheid gefaald heeft, maar dat het de gebruikers zijn die feitelijk in overtreding zijn.

Kan de regering op de eerste plaats meedelen waarom zij de Eerste Kamer zolang op antwoord heeft laten wachten? Is dat omdat zij van mening was dat een uitspraak van de Tweede Kamer voldoende grond was voor een gedoogbeleid en dat dus de druk op afhandeling van het ontwerp weg was? Als dat zo is, komt onze rol in een toch wel merkwaardig daglicht te staan. Waarom is er binnen de regering spanning opgetreden tussen de wens van de minister-president, die dit onderwerp plaatste op de lijst van voor het einde van het jaar 2000 nog af te handelen voorstellen, en het tempo van behandeling door de verantwoordelijke bewindspersonen?

Intussen leidt de enorme publiciteit die het gevolg is van het bijeenroepen van de Kamer in het reces, tot fikse naamsbekendheid van de betrokken initiatiefnemer. Onbedoeld, zoals hij later zal zeggen. Bovendien worden de voorstellen die aanvankelijk als technische reparatie weinig aandacht trokken, gigantisch uitgegroot: als zou de volksgezondheid plotseling ernstig in gevaar worden gebracht door het toelaten van een elftal uiterst gevaarlijke middelen. De volksgezondheid blijkt

dan echter juist niet in het geding te zijn.

Realiseert de regering zich dat er onder de betrokken beroepsgroep ook ondernemers zijn die in geweten niet kunnen leven met deze wetsovertreding, of met de onzekerheid van een nog steeds mogelijke vervolging? Acht de regering het verder opportuun in dit stadium mede te delen of de AID tot opsporing is overgegaan in de afgelopen maanden, respectievelijk gewaarschuwd heeft dat bij een volgende inspectie proces verbaal zou worden opgemaakt en of er op basis daarvan door het OM ook tot vervolging is overgegaan? Of valt het tot nu toe allemaal nog wel mee, omdat er in deze tijd weinig middelen worden gebruikt?

Voorzitter! De tweede paradox betreft niet alleen het tempo, maar ook de wel zeer wisselende coalities die het draagvlak voor dit wetsontwerp hebben gevormd. De regering, althans de minister van VROM, heeft bij de behandeling van het wetsontwerp gezegd dat hij er eigenlijk niets voor voelde, maar dat hij er door een Kamermeerderheid toe was gedwongen. Alsof de regering de motie niet naast zich neer had kunnen leggen en het aan de Tweede Kamer had kunnen overlaten om met een initiatief te komen. Wie dan uiteindelijk denkt dat de Kamer staat de juichen als het wetsontwerp wordt ingediend, vergist zich. De een zegt dat hij met droefenis van het ontwerp heeft kennisgenomen, de ander doet dit met – gebruikelijke – interesse. Alleen de vertegenwoordiger van D66 zegt er met instemming kennis van te nemen, om uiteindelijk... tegen te stemmen! Een woordvoerder die actief heeft meegewerkt aan het uitlokken van dit wetsontwerp, die een indrukwekkend pleidooi ten gunste van het ontwerp houdt en die op het eind van de behandeling ervan zegt dat de regering "overtuigend" is geweest, krijgt daarna niet alleen zijn fractie niet mee, maar moet zelf ook nog onder het fractiejuk door! Hoezo consistent, geloofwaardig? Dit had mijn fractie eens moeten doen. Omdat de meerderheid van de regeringspartijen tegen is, moet de oppositie het ontwerp uiteindelijk redden.

De regering intussen, zegt "met daadkracht, met inzet, met visie en met creativiteit" het wetsontwerp te verdedigen, ondanks de scepsis van